

saaban omstiggribende Lægemethode. Jeg antager, at der fra Lovgivningens Side alvorlig bør tages fat paa denne Sag, thi ellers ville selve Forholdene vore os over Hovedet, saaledes at man da bliver nødt til at gjøre Noget, som man maaskee ellers ikke vilde have gjort.

Den ærede Minister vil af min Forespørgsel have seet, at jeg ganske er entig med ham i, at der maa stilles Betingelser; disse Betingelser kunne baade gaae ud paa en tidligere Udbannelse og ogsaa gaae ud paa en Begrænsning af selve Udvøvelsen i Praxis, og naar nu denne Begrænsning blev sat saaledes, at man kunde anvende den homøopatiske Cuurmethode, og at man s. Ex. blev tiltalt, hvergang man beviistlig, hvilket muligen er skeet, havde forvirket et vist Tilfælde, og at enhver Mand, der havde underkastet sig en Lægeexamen i Homøopathien eller enhver Anden kunde sagsøge den, som havde forvirket et vist Tilfælde, saa mener jeg, at den vigtigste Skade ved Sagen var undgaaet. Naar den ærede Minister omtalte § 6 i Dvaakalverloven, saa maa jeg dog bemærke, at der i denne § staaer: „Stulde Noget, som ikke er egentlig Læge, have erhvervet sig udmærket Kundskab og fortrinlig Duelighed i en eller anden enkelt Deel af Lægekunsten o. s. v.“, og det forekommer mig, at disse Udtryk ikke ere saa aldeles begrænsede. Det synes mig, at man gjerne kan kalde den homøopatiske Lægemethode en Kunst, og naar de Vedkommende havde beviist, at de havde Døvelse i denne Methode og forøvrigt vare redelige og anseete Mænd i den Commune, hvort de boede, saa veed jeg ikke, naar man ellers stillede nærmere Betingelser med Hensyn til Udvøvelsen af deres Praxis, at der kunde være nogen stor Fare derved. Men skulde det, som sagt, gjøres gjældende, at man ikke maa udøve og benytte denne Lægemethode, uden at man tillige har underkastet sig Prøve i den Lægemethode, som man selv forkaster, saa vil man jo aldrig i denne Sag kunne komme til noget Resultat. Den ærede Ministers Virksomhed i denne Sag maatte navnlig gaae ud paa, at skaffe saa mange statistiske Oplysninger som mulig og søge ved forskjel-

lige Leiligheder at komme til Kundskab om, om der dog virkelig ikke ligger Noget til Grund for denne Cuurmethode. Jeg tør ikke have nogen bestemt Mening derom, men det forekommer mig, at man maa søge ved Resultater, som dog er det, hvorefter de fleste praktiske Ting i Livet skulle afgjøres, at komme til Erkjendelse af, hvorvidt denne Sag af Lovgivningen burde behandles paa anden Maade, end hidtil har været Tilfældet, og fremfor Alt ikke lade sin Dom i denne Sag være afhængig af, hvad de nu privilegerede Læger i den Henseende ansee for at være rigtigt.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forespørgslen sluttet.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne for idag.

Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at Formanden, som sædvanlig, vil udbede sig Bestyrelsen til, for Folkethingets Vedkommende, at træffe de fornødne Foranstaltninger som vedkommende Rigsdagens indre Anliggender i Mellemtiden mellem denne og næste Rigsdags-session. Herom vil der blive optaget et Numer paa Dagsordenen for næste Møde, hvor da en Discussion derom vil kunne finde Sted.

Jeg skal tillige henlede Opmærksomheden paa, at den Erklæring, som jeg anmodede Udvælgte, der har behandlet Statsrevisionens Beretning og dens Indstillinger til Rigsdagens Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet for Finantsaaret 1853—54, om at afgive saa hurtigt som muligt, nu er færdig og afgivet til Trykning. Erklæringen vil saaledes blive omdeelt enten i Aften eller i Morgen, og altsaa vil der være Tid for Medlemmerne til at kunne glemme gaae den og, hvis de ønske det, stille Endringsforslag, saaledes at Sagen endelig kan blive behandlet i Mødet paa Mandag.

Dagsordenen for næste Møde, Mandag Aften Kl. 7, vil være: